

FAJI FORRADALOM VAGY NEMZETI EVOLÚCIÓ?

B E S Z É D

A TURUL SZÖVETSÉGBE TÖMÖRÜLT BUDAPESTI
JOGÁSZOK VERBŐCZY BAJTÁRSI EGYESÜLETE
1936. ÉVI DECEMBER HAVI KULTÚRTÁBORÁN
ELMONDOTTA

VAJTA FERENC

TB. DOMINUSZ

BUDAPEST, 1937

A T U R U L S Z Ö V E T S É G K I A D Á S A

TIZENKÉT füzetet adunk ki új ankétunk során, amely nemzeti problémáink kulcsát keresi. Azokat a magyar törekvéseket akarjuk formába önteni, amelyek önzetlenül oldják meg évszázadok óta elhanyagolt problémáinkat. Vájta Ferenc, tiszteletbeli dominusz „Faji forradalom vagy nemzeti evolúció?” című munkáját hozzuk ki elsőnek, mert a magyar élet legnagyobb kérdőjelére ad választ.

A TURUL MOZGALOM

Kedves Bajtársaim,

bevallom őszintén, hogy végtelen örömmel tettem eleget a Budapesti Jogászok Verbőczy Bajtársi Egyesülete meghívásának. Nem ma szólok először hozzátok és mégis azt hiszem, hogy ez az este sokkal nagyobb jelentőségű lesz barátságunk történelmében, mint a többi. Amikor elsőízben jöttem el ide közétek, őszinte szeretettel fogadtatok. Idegenből hazakerülve, egyedül állottam és nagyon jólesett az a megértő barátság, amelyet tőletek kaptam ajándékba. A fiatal, rajongó szemetekből felém sugárzó megértés sokkal hosszabb időre kövacsolt össze bennünket, mintsem azt eleinte hittem volna. Tavasszal már résztvettem táborozásaitokon, májusban együtt jártuk az Alföldet, júliusban már együtt kopogtattunk be a kis csepeli munkásablakokon a fajszertet igéjével.

Fiatalok vagyunk és a fiatalság életében minden perc hosszú évnek tűnik fel. Talán nekem is ezért volt aztán olyan hosszú az a négy hónap, amelyet újból külföldön töltöttem el. Egészen idegen népekhez vitt el a hivatásom és mégis, még a spanyol polgárháború rengetegében is rátok gondoltam. Megcsodáltam a fallanx gyors és megérdemelt előtörését, láthattam a romok, üszkök szennyében újjáépülő Spanyolországot is. Nem csoda tehát, hogy gondolatban mindig veletek voltam, amikor a nemzeti újjászületés, a fiatal erők országépítése fogadott mindenütt. Aztán októberben, amikor újra idehaza voltam egy hétig, tiszteletbeli dominuszó-

tokká választottatok meg. Még Szentesen, az ottani bajtársi egyesület dísztáborán köszöntem meg ezt a kitüntetést. Sokan kísértetek le oda is s így nem kell külön megismételnem azokat az őszinte, hálás szavakat, amelyek oly büszkén hagyták el ajkaimat.

Csepelen jártam kint délután. Jobbra-balra turulisták siettek el mellettem. Ezeket a fiatal munkásembereket már az a turulista ideológia hódította meg a faji és a nemzeti gondolat részére, amely bennünk született újjá. A háború utáni fiatalság keserves magáralálása, elátkozott lelkünk faji öntudatosodása lettek pillérei annak a turulista eszménynek, amely a tizenkilences idők ellenforradalmi harcaiban született meg. Ideológiánk akkor még nem juthatott tovább a negatívumok, a nemzeti bajaink fölismerésénél, nemzedékünknek kellett jönnie, hogy komoly, országépítő céllal és tartalommal gazdagítsa azt. Mint tudjátok, én is egyike voltam azoknak, akik nyári szabadságukat a csepeli Turul-mozgalom megszervezésére fordították. Amikor először voltunk kint, ellenséges, bátortalan tekintetek fogadtak bennünket, egy hatalmas osztály meghasonlott lelkiismerete riadt vissza tőlünk. Azt hitték, hogy mi is a voksokért jövünk, amikor a szeretetről, a faji megértésről beszéltünk és csak akkor nyílt ki összeszorított öklük, amikor megértették végre, hogy éppen olyan szeretetet kereső, mindenből kisémmizett, de élni akaró tömeggel állnak szemben. Ma már tudják, hogy nem az érdek hajszolt ki közéjük, már ők is annak a nagy eszménynek a harcosai kívánnak lenni, amelyért mi küzdünk tizenhét év óta és amely újjászületve, megerősödve most már képes lesz komoly alkotásokra is.

Nem politikai mozgalmat akartunk szervezni velük. A Turul-mozgalom arra hivatott el a magyar sorsról, hogy neveljen és tanítson, hogy előkészítője legyen annak a Magyarországnak, amelyben élni kívánunk. Mozgalmunk éppen ezért magán viseli nemzedékünk egész lelkiségét: nem a hatalom meghódítása a célja, nem pártpolitikai érvényesülésért küzd, hanem az örök

magyarságért, a magyar holnapéért. Előttünk áll a közelmúlt történelme. Tudjuk, hogy azért bukott el minden magyar próbálkozás, mert pillanatnyi érdekekért küzdött csupán, mert csak hatalmat akart, de nem komoly célokért is rajongó, harcranevelt és megszervezett népet. Nem a hatalmat szervezték meg a nép érdekében, hanem a népet a hatalomnak. Kezdve az első magyar politikai pártalapítástól mindmáig, ezért bukott meg minden politikai mozgalom és ezért sikkadtak el az ellenforradalmi generációk próbálkozásai is. Befonta őket a napipolitika hínárja, rövidlejáratú váltókkal dolgoztak és nem vették figyelembe azt a nagy igazságot, hogy a nemzeti történelem egymásbakucsolódó korszakok láncszemeiből tevődik össze és hogy végleg elbukhat a nemzet, ha valamelyik, múltat a jövőhöz kapcsoló láncszem gyöngének bizonyul.

Új utat kerestünk a magyar életben: a társadalmi szervezés útját. Nem csatlakoztunk a frontharcos generációk politikai küzdelmeihez, mert nem vállalhattuk elkésett céljaikat. Türelmesen, higgadtan és megfontoltan nézzük elkeseredett próbálkozásaikat, nem akarunk szembeszállni maradinak tetsző eszméikkel se. Ha akkor nem ítéltük el őket, amikor a megváltozott politika több lehetőséget nyújtott nekik céljaik, eszméik megvalósítására és ők két kézzel kaptak minden szabad gyeplő után, most még kevesebb jogunk van erre, amikor vezér nélkül bukdácsolnak a százszor megkezdett úton. A nemzeti élet erejét az örökös fejlődés adja és nem csoda, hogy nemzedékünk a külső körülmények pozitív közre játszása folytán gyorsabban fejlődött az átlagos idők generációinál. Mi már csak a faji Magyarországon hiszünk, egészen más hazáról ábrándozik lelkünk, amikor a magyar jövőt keresi nyugtalan elménk. Más eszmék vezetnek bennünket, mint tizenkilenc elkésett apostolait. *És éppen ezért hirdetjük, hogy míg a politikai harc nekik tragikus kötelességük, népünk jövőjét fennénk tönkre, ha ugyanezt önszántunkból vállalnánk.*

*A Turul-mozgalom egyelőre nem léphet ki a szövetség alkotmányos kereteiből, viszont mégis többre kell, hogy törekedjen: nemcsak az egyetemista fiatalság összegyűjtése a célja, hanem az összes magyar társadalmi rétegnek nevelése is. Tudatában vagyunk annak a nagy igazságnak, hogy egy nép csak akkor képes nagy átalakulásra, amikor a szellemi feltételek megvannak erre. Nálunk pedig, Magyarországon, éppen ezért lehetetlen addig reformkorszakról beszélni, amíg társadalmunk nem lesz egy olyan átlagos szellemi koncepció birtokosa, amely *kellő önismerést* biztosíthat a számára. Az intelligencia, a középosztályok lelki újjászületése nem nyújt még *kellő* alapot a népi megújodáshoz. Az egész társadalom nevelésére és tanítására van szükség, a magyar paraszt és a magyar munkás faji öntudatosítására, hogy a nemzeti reformkorszak megindulhasson végre.*

Ez az elgondolás, valamint a túlsokszor fölvetett nemzedékprobléma vitt ki bennünket Csepelre, a munkásnegyedbe és az Alföldre is. Be akartuk bizonyítani, hogy igenis, tudunk mi adni és alkotni, tudunk komolyan, megfontoltan vezetni, új jövő elé vinni egy népet! És megmutattuk annak a faji létünket állandóan kétségbevonó baloldálnak is, hogy minden magyar, a legmélyebbre süllyedt nemzetközi munkás is, a faji eszme harcosa lesz, ha megismeri nemzete történelmét és állandó törekvései törvényét. *Eszméinket nem a közelmúlt történelméből merítettük. Nem a közelmúlt tanulságaira építettük föl ideológiánkat: ezek csak a közvetítő szerepét játszották köztünk és az ezeréves magyar valóság között.* S ha céljainkat befolyásolták némileg a külföldi példák is, nem a ma volt kiindulási alapunk, hanem a magyar történelem vastörvénye: a magyar föld és a magyar nép közös sorsa. Nem ígértünk semmit és mégis kaptunk, ez a mi legnagyobb sikerünk és ez bizonyítja azt, hogy kiindulási alapunk igenis mindenben megfelel a magyar társadalmi adottságoknak.

Csepel csak továbbvitte ezt a nagy kísérletet. Az ostoba, generációs és pártpolitikai harcok helyett a népnevelés útját, választottuk tehát. Elfordultunk a személyi gyűlölködések, az önmaga átkozásába zuhant politikai élettől. Nem törtetünk és nem követelünk, hanem építünk. Azt a Magyarországot építjük fel, amely már a miénk lesz. Munkánk nem ütközik egyetlen osztály vagy nemzedék érdekével se: *m i a m a g y a r o k között a k a r u n k é p í t e n i !*

Kedves Bajtársaim, kevés tapasztalat áll mögötünk. A jelen pillantásban csak azt tudjuk, hogy *ez a nép tényleg várja és vágyja a faji jövőndőt*. Azt kellett tapasztalnunk mindenütt, hogy *nincs ma hatalmasabb, pozitívabb történelmi építő erő a faji gondolatnál*. Ennek az országnak ígérni többé nem szabad, mások hiszékenységét, gyerekségét fölhasználni, egyéni célokra kiaknázni nem szabad. Nem lehet többé hitet adni anélkül, hogy ne a reális mára és a lehetséges holnapra építsünk. A magyarság lelke már kihült: lávája nem tör fel a határokat sirató panaszdalokra, nem mozdul meg titáni akarása se megcsúfolt zászlónk színészi lobogtatására. Végre sikerült lej aratni mindent, amit atyáink „nemzeti önérettnek hívtak. Kimerültek a nemzeti önértet demagóg forrásai, elakadtak a mesterségesen kergetett könnypatakok is! *Egyetlen igazságként mered elénk: elég a múltunk és a mánk siratásából, elég a jövő ígéretéséből, építeni és adni kell. Nem elég a faji eszmék együgyű hirdetése, a nép már torkig van ezzel is. Az antiszemitizmus se szorítja ökölbe kezét, most már tudni akarja a sok prófétajósolgatás után, hogy mi is az a faji Magyarország, hogy mit értünk mi a százszor is beharangozott faji gondolat alatt?* Évekkel ezelőtt még az adó elengedésének az ígéretével is lehetett tömegeket toborozni: népünk és társadalmunk átalakult azóta. Már szívesen viselne bármilyen nagy terhet is, csak alkossák meg végre azt a magyar államot, amelyben újra elfoglalhatja régi, becsületes helyét az új faji összetételében is magyar nép.

Irodalmunk és a sajtónk a háború óta mást se csinál, mint a faji gondolatot hirdeti. Nem beszélek a zsidó sajtóról vagy a keresztény toll álarca mögé menekült zsidó érdekekről, amikor a magyar irodalom sterilitásával kell foglalkoznom. A zsidó sajtót adottsága miatt most kikapcsolom ennél a kritikánál, hiszen semmi se természetesebb, mint faj ellenes álláspontja. De úgy érzem, hogy ma este, amikor társadalmunk legfontosabb problémáját, a faji forradalom és a nemzeti evolúció nagy kérdéseit vitatjuk, súlyos kritikát kell gyakorolnom a fölött a keresztény és népi sajtó fölött is, amely másfél évtizeden át a faji gondolat negatívumainak a hirdetéséből élt. *Az antiszemitizmus, a pánszláv és a pángermán veszedelem csak azt mutatták meg nekünk, hogy szükség van egy faji államrendszerű Magyarországra, de korántsem igazíthattak el bennünket faji formánk keresésében. Pozitív faji gondolatot, amely pontos keretekben szabta volna meg a magyarság útját, eddig még nem kaptunk a magyar irodalomtól}* A háború utáni Magyarországnak nem volt egy politikusa se, aki a magyarság igazi útjára mutatott volna rá. A Turul ideológiája is csak a keresztény és a faji Magyarországot hirdette, de nem mondta meg, hogy milyen is legyen ez a Magyarország. *Nem volt pontos és határozott célja a trianoni magyar közéletnek, nem volt ideológiája népünknek, íme, ez a mi legnagyobb tragédiánk. Csak azt éreztük, hogy minden, ami eddig volt, maradt le az idők folyamán, csak azt tudtuk, hogy valami új kell nekünk, de fantaszta útmutatásnál több nem történt.*

Az eszmék olyan gyorsan érnek meg a társadalom lelkében, amilyen erejű vágyak élnek benne. Az ellenforradalom után ellankadt a magyar akarás, elaludtak a magyar vágyak, mert nem teljesítette senki a közösségi élet primitív parancsait. Tizenhét éven át szörnyű merevségben éltünk, a tizenkilences vágyak hangoztatásánál nem jutottunk tovább. A faji szempontból pozitív egyént a társadalom vágyai termelik ki, senki se reagálhat nem létező kollektív vágyakra. Vezért is csak ezért

nem kapott az ország. Gömbös Gyulának és generációjának a sorsa végzetesen hasonlít Primo de Rivera, egykori spanyol diktátor tragikumához: tehetsége, politikai adottsága arra predesztinálták, hogy országa újjáépítője legyen és mégse tudott adni és alkotni, mert az akkori spanyol társadalomban hiányzott a megértés. A magyar nemzedékek és a magyar társadalom között se volt szoros összefüggés, *nem érték meg egyszerre lelki céljaik* és ez a szomorú különfejlődés lett az okozója annak, hogy a volt magyar miniszterelnök ajkáról elhangzott szövegek belevesztek a semmibe, a részvétlenség ürességébe.

Mindezért viszont nem az egész magyar társadalom felelős, hanem az ország vezető intelligenciája. *Társadalmi vágyak akkor születnek, amikor az őket kiváltó eszme mély gyökerekre talál a nép lelkében.* A magyar intelligencia másfél évtized alatt azonban egy olyan eszményt se tudott adni az országnak, amely megmozgatta volna az ezeréves erőket. Megrekedt tizenkilencnél. Félretaszítva, mindenből kisemmizve nem tudott tovább fejlődni és amikor 1932-ben új lehetőségek előtt állott, *csak* a tizenkilences célok megvalósítását akarta. Nem látta be, hogy ezen az országon nem segítenek többé a hevenyészve megalkotott reformok, hogy a nemzeti evolúció már nem tudja behozni azokat a szörnyű mulasztásokat, amelyek az elfásultság bélyegét nyomták népünk lelkére. Lelki átalakulásra, ezeréves faji tradícióinkban gyökerező forradalomra volt szükség. Félre kellett volna dobni minden liberális előítéletet, összezúzni a közéletünk abroncsait, hogy föl szabadulva keressenek új utat a magyar akarások. Meg kellett volna tagadni mindent, ami hazuggá, idegenné tette nemzetünket, vissza kellett volna térni negyvennyolc misztikumához: a k ö z e u r ó p a i n a g y a r g o n d o l a t h o z !

Nem vette észre senki, hogy azért nem tudtunk új lelki tartalmat adni létünknek, mert elvették cselekvőképességünket a liberalizmus által behozott idegen for-

mák. Reformkorszakot hirdetett a magyar intelligencia, nemzeti újjászületést, de azt se tudta, hogy merre tegye meg az első lépést. Ahelyett, hogy ősi adottságainkra támaszkodtak volna, külföldi példákra diktatúra segítségével akarták megoldani problémáinkat és nem vették észre, hogy ezek a külföldi nacionalista diktatúrák nem megindítói, hanem átalakítói és befejezői voltak az egyes népi újjászületéseknek. Hitler és Mussolini forradalmából csak a befejezett tényeket látták meg, az ezek mögött feszülő népi erőket, a lefolyt lelki forradalmat és átalakulást nem vették észre. Riadtan álltak a lehetőségek előtt. Kettős tragikumukat: *a társadalmi nemtörődömséget és tehetetlenségüket* a törvényhozásuk jellemzi a legjobban: gyilkos liberális formákban akartak új életet adni az országnak.

Az Alföld néma maradt. A zúgó tenger zátonyain nem gyúlt új világosság, mert az indító fáklya fényét kioltotta az első szél. A társadalom és a vezető generáció újra szétváltak, a reformkorszak megbukott, mielőtt komolyan alkotott volna. Mi, a legfiatalabb magyarság csak szemléltük ezt a színjátékot. Fájdalommal figyeltük a vezetők gyöngeségét és a társadalom részvétlenségét. Senki nem fordult hozzánk tanácsért, senki se kérte segítségünket, pedig talán tudtunk volna segíteni. Az ész reálpolitikája helyett mi, akik szoros kapcsolatban élünk népünkkel, a szív politikáját ajánlottuk volna. Hiszen a magyar minden tettét a szív irányítja, még hidegnek tetsző logikáját is ez látja el tartalommal. Azt mondtuk volna, hogy egyszer már örök hitvallást tett a magyarság ennek a problémának az igaz, helyes megoldása mellett, nem-is olyan régen: 1848-ban. *Kossuth és Széchenyi démoni harcában, a faji forradalom és a nemzeti evolúció eszméinek és tömegeinek ; végzetes összeütközésében örökre, eldőlt ez a kérdés.* Ha tisztában lettek volna a magyar történelem mozgó erőivel, Gömbös Gyula elgáncsolt hívei is azt az utat választották volna, amelyen százados kisémmzés után Kossuth mégis diadalra juttatta a faji eszmét.

Kedves Bajtársaim, — ha elgondoljuk, hogy Gömbös Gyula zsenialitása lehetővé tette a keresztény sajtó, az igazi magyar szellemi termékek gyors előtörését is, ha figyelembe vesszük azt, hogy az Új Magyarország, a Függetlenség és a többi jobboldali lap meg is felelték feladatuknak, sokkal súlyosabb kritikát kell gyakorolnunk a magyar intelligencia és a vezető politikai rétegek tehetetlen tehetségtelensége fölött. Mint mondtam, másfél évtizedig nem volt komoly magyar sajtója az országnak és most, amikor az anyagi lehetőségek mellett már a szellemi irányítás is biztosítva volt, mégse tudtak olyan közhangulatot kelteni az országban, amely fölszabadítva minden, évszázadok óta nyugvó erőt, a lelki forradalom Isteni megváltásához vezette volna az országot. A sajtó csak azt írhatta, amit a hivatalos jobboldali politika vallott, ez a politika pedig nem tudott tömegeket toborozni a magyar megújulásnak, a valóság erejének félreismerése miatt.

Fontosnak tartom azt, hogy elsősorban saját felfogásunk helyes voltát bizonyítsam be, vagyis azt a tételt, hogy 1932-ben faji, lelki forradalomra volt szüksége az országnak, nem pedig „biztos kézzel irányított, haladó-konzervatív reálpolitikai reformkorszak”-ra, azaz nemzeti evolúcióra. Figyelembe kell venni mindazon nemzeti tényezőket, sajtóságos nemzetgazdasági, társadalmpolitikai és faji adottságainkat, amelyek, mint létünk legfontosabb alkotótényezői, e mellett az igazság mellett tanúskodnak.

A trianoni államélet semmiesetre se jelentett új politikai vagy ideológiai korszakot hazánk történelmében. Csak a földrajzi integritás szempontjából változtunk meg, lelkiekben azonban ugyanaz az idegenszerű, liberális felfogás került át a csonkaország közéletébe, amely már a háború előtt is csődött mondott. Továbbra is a Habsburgok által ránkerőszakolt nemzetiségi politika érvényesült mindenütt és mint egykor, a kiegyezést követő időkben, faji törekvéseink csak odairányultak, hogy minél több idegenajkú állampolgárt szerez-

zünk meg kultúránk segítségével a magyar közösségnek. *Ahelyett, hogy helyesen megszervezett gazdasági politikával a magyar fajta természetes szaporodását segítettük volna elő, hatalmas gazdasági koncessziókat adtunk olyan külföldi állampolgároknak, akik a valójában sose támogatták országunk népi és politikai törekvéseit.*

Gazdasági és társadalmi, politikai és alkotmányjogi reformokkal új államrendszert kellett volna adni népünknek az elszenvedett vereség igazi okainak a tudatában. A trianoni rendszer egyetlen alkotmányjogi újítása a kormányzói jogkör bevezetése volt. A negyvennyolcas „liberális” eszméknek a Deák Ferenc követői által meghamisított államrendszere végeredményben még ma is fönáll, sőt még jobban tökéletesedett abban az irányban, amely a magyarság lassú halálát készíti elő. Vakon ragaszkodtunk a liberális világnézethez, egyetlen olyan törvényt se adtunk az országnak, amely fajunk vagy társadalmunk intézményes védelmét célozta volna. Pedig még azok a népek is föladták liberális gondolkodásukat, amelyeknél ez az ideológia valóban óriási horizontokat nyitott meg a feudalizmus fölszámolása után. Csak mi maradtunk meg liberalistának, magyarok, akiknek a legkevésbé felelt meg ez az állameszme. Faji adottságainknál fogva, kezdettől kezdve idegen volt és a szabadságharc elvesztése következtében, sok olyan abroncsot mentett át a régi, feudalista világból, amelyek roppant szűkre szabták népünk külső és belső terjeszkedési lehetőségét. Politikai rendszeréhez se voltak meg gazdasági föltételeink, agrár adottságainknál fogva pedig egyenesen vétek volt bevezetni azt a rendszert, amely mégtöbb társadalmi és gazdasági parcellára bontotta az országot.

A Mohács után teljesen lezüllött rendi magyarság és a trianoni liberális állam között tehát teljes jogfolytonosság áll fönn. A trianoni Magyarország nagy köz jogászai, mint egykor a hatvanhetes országépítők, Kossuth szabadságharcáról megfeledeztek teljesen.

Hidat építettek az idegen feudalizmus és a zsidó liberalizmus közé, pedig milyen jó lett volna följújtani Kosuth népi koncepcióját most, amikor szoros, lelki kapcsolatot kellett volna teremteni köztünk és az idegen uralom alá került három és félmillió magyar között. Bennünket sújtottak legkeményebben faji szempontból a páriszkörnyéki békék és míg a faji szempontból kevésbé megtámadt birodalmi németek már a szociáldemokrata rezsim alatt is rendkívüli kötelességtudással vigyáztak azokra a kapcsolatokra, amelyek a határon kívül élő germánokhoz kötötték őket, ilyen irányban mi nem tettünk pozitív lépést. A trianoni Magyarország hű tükörképét mutatja ez a kisebbségi politika, amely milliókat áldozott a nagybirtokos érdekek védelmére. A rabsorsrajutott középosztályokat, a parasztságot, a munkásságot senki se gyámolította. Népszövetségi petícióink nagy része is ilyen irányban mozgott,” nem a homo hungaricust, a magyar fajt, hanem a régi liberális nemzetet védtük: a nagybirtokok, a rideg föld érdekeit. És a csonkaországi politikai ideológiák is magukon viselték ennek a mentalitásnak a bélyegét. *Eddig még egyetlen olyan politikai vagy társadalmi mozgalom se indult, amely az integer magyar faj vágyait gyűjtötte volna össze.* Politikai tendenciáink elakadtak Komáromnál, Aradnál, pártpolitikai színházunk csak ennek a kis országnak szólt. De hogyan is testesíthetjük volna meg az elszakított magyarság törekvéseit, vágyait is, amikor a csonkaország népi lelkét se ismertük!

A gazdasági bajokról ma nem is akarok hosszasan beszélni. Liberális szervezetlenségünk folytán, az erkölcstelenséggel határos „szabadverseny” következtében még azokat a pozícióinkat is elvesztettük, amelyeket tizenkilenc után sikerült kiépíteni a gazdasági életben. A kisbirtokos osztály versenyképtelensége, a munkásság érdekeinek általános negligálása végtelen gazdasági nyomort teremtettek az országban, s ökölbe szorul a két kezünk, amikor fajtánk lassú pusztulását

kell néznünk. Közjogi törvényeket kellett volna hozni a munkáskérdés rendezésére, állami szövetkezeteket létesíteni a kisbirtokosság életérdekeinek a védelmére, — mi történt azonban? Most is egy-két zsidó börtöntől függ az ország gazdasági boldogulása és ma is húsz-huszonöt fillért keres sok ezer magyar munkás óránként, amikor ezreket zsebel be percenként a kapzsi zsidó nagytőke.

Nem kívánok hosszabban időzni a zsidó problémánál se, hiszen mindnyájan egyetértünk abban, hogy szó se lehet magyar megújodásról, szó se lehet faji életről mindaddig, amíg ez az idegen fajta aránytalanul nagy szerepet játszik az országban. Régebbi beszédeimben már többször foglalkoztam ezzel a kérdéssel, ismeritek a felfogásomat. A nagy általánosságban most csak annak a megállapítására törekszem, hogy *faji szempontból sokkal többet ártottak nekünk a zsidók, mint gazdasági szempontokból. Végeredményben, egyszer, egyetlen tollvonás is megszüntetheti gazdasági hatalmukat, de hosszú évek, évtizedek kellene ahhoz, hogy kivethessük a lelkünkbe gyúrt mérget. Állami életünk formáit mi tettük tönkre, a magyar népet, a magyar társadalmat azonban ők fosztották meg faji öntudától.*

Végül vissza kell térnem újból az alkotmányjogi kérdéshez. Ez év októberében, Szentesen már hosszasan kifejttem a vármegye-rendszer tételét, sőt januári beszédeimben is rámutattam arra, hogy *csak egyetlen komoly, magyar államrendszer jöhet szóba: és ez a régi alkotmányjogunk alapján megszervezett, gazdasági szövetkezetekkel és kamarákkal ellátott vármegye-rendszer. Mert mindaddig, amíg a népképviselést kerületi vagy országos, titkos vagy nyílt, angol vagy francia stílusú választójoggal akarják megoldani, nem térünk le idegen, liberális államrendszerünk útjáról és nem adhatunk olyan keretet se az országnak, amelyben tényleg a komolyan megszervezett és políti-*

kailag is megnevelt népi közvélemény juthatna uralomra.

Íme, bajtársaim, ez a mai Magyarország képe! Most lássuk a népi fejlődés általános törvényeit, azokat az európai példákat, amelyekből konklúziót vonhatunk le magunk számára is.

Amikor egy nép fejlődésében már századok óta játszik közre a káros, idegen befolyás, amikor a korszerű reformokat jelentő nemzeti evolúció se tud megfelelő politikai keretet adni az országnak, elérkezik az a végzetes pillanat, amikor teljes nemzeti átalakulásra, forradalomra van szükség. Korszakok és világrészek szerint más és más társadalmi okok, nemzeti tényezők váltották ki a forradalmakat, de céljuk mindig ugyanaz volt: új lehetőségeket adni az államnak. A XVIII. és a XIX. század forradalmi társadalmi osztályok összeközösítéséhez vezettek, hiszen, az akkori időket, történelmet tekintve, tényleg egy-egy államhatalmat jelentő osztály kiküszöbölésére volt szükség, hogy a többi elnyomott, de történelmi szempontból mindenkor konstruktív néposztály akarata is érvényesülhessen a nemzeti életben. Rengeteg vérbe, szenvedésbe került az emberiségnek, míg leomlottak mindazok a *törvényileg szentesített válaszfalak*, amelyek lehetőségeket biztosítottak vagy korlátokat szabtak az egyes osztályoknak. *E letűnt századok szociális forradalmi is előbbrevitték az emberiséget, de mégsem rendelkeztek annyi konstruktív erővel, hogy az osztályok, a rendek helyén egységes népi társadalmat alakítsanak ki.* Az egyén érdekeit védtek a rétegekkel szemben, az *úgyis kasztokra bontott államok egységét áldozták föl az egyén kedvéért.* A teljes egyéni szabadság, az állameszme teljes lezüllesztése azonban nem hozták meg a várt elméleti eredményeket. Az öröktől adott népi különbségek elmosódtak az emberiség nagy térképén, az egyes államrendszerek közelkerültek egymáshoz a liberális formák szürke nemzetköziségében, egységes embertípust, államtípust viszont mégse termelt ki magából a liberá-

lis korszak. A szellemet sikerült nemzetközivé gyúrni, az emberi ösztönök, ezek az örök faji erők, azonban föllázadtak a népi jelleget, formákat tönkretévő nemzetköziség ellen.

A világháború irtózata, az örökös útkeresés után ébredtek rá emberek arra a nagy igazságra, hogy jövőjüket, nemzetük politikai és gazdasági érdekeit csak úgy tudják kellőképpen biztosítani, ha közösségi életüknek, az államrendszernek, olyan formákat szabnak, amelyek megfelelnek faji képességeiknek. Új forradalmi forma, a faji forradalom jelent meg ezeknek a vágyaknak a valóraváltására. Nem egy osztály üzent hadat a másik, államhatalmat jelentő osztálynak vagy csoportnak, nem a pór lázadt fel ura ellen, a munkás munkaadója ellen, a nép üzent hadat az államnak. Miért? Mert meghasonlott lelke nem tudott alkotni a régi, többé-kevésbé nemzetközi formák között, mert az öntudatosodó fajiság gyors tempója nem tűrte az állam maradi, régi kereteit.

A nemzeti szocialista és a fasiszta forradalmak voltak a világ első faji forradalmi. Sztálin és Lenin forradalma csak elkésztett szociális lázadás, dacára pillanatnyi nemzetközi jelentőségének.

A két faji forradalom, főleg Hitleré, új stílust hozott technikai szempontból is: még a roskadozó, liberális állam és társadalom keretei között építették fel az új olasz és az új német társadalmat. *Nem nyúliak illegális eszközökhöz, a faji öntudat mindenkor biztos többsége alkotmányos eszközöket biztosított a számukra. Az állam, a keret ugyanaz maradt, de új tartalom került a régi helyébe: fajilag öntudatosodott nép váltotta föl a pártpolitikai nemzetet.* Nemzeti evolúcióval, reformokkal többé nem lehetett segíteni a két népen: önmagukat keresték, régi énjüket és *nem a beteg mást akarták meggyógyítani, jövőt alkottak a tegnaptól, íme, faji forradalmuk lényege!*

A századforduló Itáliája nem volt fejlődőképes többé, az uralomrajutott szociáldemokrácia éppen

olyan tehetetlenek bizonyult, mint a letűnt liberális kormányok. *Az olasz nép egészen új rendszer után vágyódott*, megerősödve kerestek új utat vágyai, amelyek a politikai egység, az Unita Itália létrehozása óta gyülemlettek föl faji öntudatra ébredő lelkében. Az olasz nép olasz rendszert akart, szakítani mindennel, ami gúzsbakötötte a régi római nagyság után ábrándozó lelkét. Talán éppen Mussolini, a legfejlődőképesebb olasz férfi politikai pályája világítja meg legjobban a századforduló olasz társadalmának a lelki átalakulását: fiatal, forradalmár lelke nem találta helyét mindaddig, míg az anarchizmus, a szociáldemokrácia után nem alkotta meg a benne különösen összesűrített olasz vágyak rendszerét, a fasisztust. Ideje nem volt rá, hogy lassan, a szétzúlló szociáldemokrata állam keretei között hódítsa meg az egész olasz népet. A faji forradalmat, népe nagy, lelki átalakulását nem hozhatta létre a hatalom meghódítása előtt. Csak pár százezren hittek benne és eszméiben, a fasiszta forradalom nagy eszményében, amikor uralomrajutott a Marcia su Romával. A többi millió nem ismerhette meg célkitűzéseit, mert ha csak egy percig is várt, habozott volna, Itália a legirtózatosabb anarchiába zuhant volna alá. Erős diktatúrájára viszont csak addig volt szükség, amíg meg nem ismertette és meg nem szeretette egész nemzetével a népi tudat alatt már régóta kívánt fasiszta rendszert. Az olasz faji forradalom befejeződött. Mussolini eszményképe lett népének és az italianita-nak: ami pedig híres mondását illeti, hogy nincs evolúció forradalom nélkül és nincs forradalom evolúció nélkül, — igaza van. Mert a faji és lelki forradalom által létrehozott új államkeretekben a kettő most már együtt halad célja, az olasz világbirodalom felé.

A német nemzeti szocialista forradalom csak a kivitelben különbözik a fasiszta forradalomtól: a császári Németország maradi államrendszerét fölváltó szociáldemokrata rezsim nem adott olyan keretet a germán népnek, amelyben az szabadon gyakorolhatta volna

felsőjogait. A németiség is a politikai egység, a „Deutsches Reich” létrehozása után dobbant először a nemzeti egység tudatára. A közvetlenebb kontaktusba jutó német törzsek, német államok a politikai egység tudatában szintén erős népi egységet kerestek; a császári evolúciós törvényhozás, valamint a szociáldemokrata rendszer azonban félreértették a németiség népi törekvéseit. Új, alapjaiban azonban ősi germán rendszerre volt szüksége a birodalomnak: csak Hitler értette meg a népi vágyak faji telítettségét és ez volt sikerének alapja is. És míg az olasz faji forradalom csak a Marcia su Roma után hódította meg Itália egész népét, Hitler faji forradalma már a többség megértő támogatásával foglalta el az államhatalmat.

Fejlődésében, rendszerében és szerkezeti céljaiban tehát megegyezik a két forradalom: a régi és idegen helyébe újat és népit hoztak; nem irányultak egyetlen osztály ellen se, céljuk a teljes faji egység létrehozása volt. A kettő között csak egy különbség van: a germán-ságot elsősorban a zsidóság késleltette faji rendszere elérésében, tehát antiszemitizmusa indokolt volt, — az olaszoknál ez a kérdés nem játszott szerepet, mert a királyság óriási többségét alkotó (98%) olasz nép múlt századbéli nemzetköziségében volt a hiba.

Felejtük el most mindazt, amit a két faji forradalom jellemzésére mondtam és csak azokat az általános törvényeket vonjuk le az előbb mondottakból, amelyek bennünket is érdekelnek. *Ha Hitler és Mussolini nem értették volna meg népiük faji vágyait, ha nem adtak volna népi ideológiát országuknak és csak evolúciós, formalista reformokra törekedtek volna, éppen úgy megbuktak volna, mint abban az esetben, amikor egy teljesen érzéketlen, öntudatlan népnek Ígérettek volna a faji öntudat államát. Az ideológia és a népi vágyak között tehát szoros összefüggésnek kell lenni.* A másik nagy igazság pedig az, amit meg kell tartanunk e két példából: ha a nemzeti rendszer idegensége vagy maradisága miatt megérett a bukásra, csak akkor lehet

végrehajtani a faji forradalmat, ha a nép lelke ezt tényleg vágyja.

Az ellenkező eset, a nemzeti rendszer és a népi lélek közös válsága, a teljes bukást jelenti.

Nálunk Magyarországon már 1848-ban sikerült elérkezni a faji forradalom első fázisához. Kossuth ideológiája olyan nagy megértésre talajt a népnél, hogy megfelelő államkeretek között nagyszerűen fejlődhetünk volna a teljes népi államrendszer felé. Mint tudjuk, Kossuth a vármegyerendszer ősi kereteit tekintette a magyar fejlődés egyetlen útjának. *A nemesi vármegyéből, a feudalista érdekeket védelmező rendi államból át akart lépni a népi vármegyék rendszerébe. Ideológiája helyes volt —, forradalma azonban elbukott a külső erők közrejátszása folytán és az a tengernyi társadalmi feszültség, amely kiegyenlítődésre várt, Deákék helytelen közjogi koncepciója folytán átítatózott az új, liberális magyar államba is. A helytelenül felfogott népi szabadság, a külföld utánzása a régi rendi és az új liberalista államrendszerek közötti jogfolytonosság, a helytelenül betartott nemzeti evolúció segítették elő a századforduló magyar államiságának magyar tehetséget öló szörnyű idegenségét. Minden kor a saját nézeteit erőszakolja rá a történelemre, — a liberalizmus pedig igazán nagy mestere volt a történelmi hamisításnak és így nem csoda, hogy amikor a századforduló közjogászai a legveszedelmesebb idegenségeket csempészték be a magyar jogba, találtak is olyan momentumokat a magyar történelemben, melyek „tradicionális” alapot adtak azután államrendszerünknek.*

Az a jó államrendszer, amelynek keretei között az államalkotó nép maximális teljesítményekre képes: a mi népünk pedig a liberalizmus uralma alatt ment tönkre faji szempontból. Idegenszerű bérpalotáink, művészetünk is erről a nagy történelmi meghasonulásról tanúskodnak: csak kint, a rónák széles elhagyatott-

ságában élt tovább az az inkább csak ösztönös faji öntudat, amelynek aztán mi is részesei lettünk.

Kedves Bajtársaim!—, mint mondtam, a magyar élet már 1848-ban is megérett a faji forradalomra. Hatvanhétben újabb kedvező alkalom kínálkozott az ősihez való visszatérésre, azonban éppen ebben a pillanatban, távolodtunk el legmesszebbre attól az eszménytől, amelynek megvalósítása ma létünk feltételévé vált. Mert Trianon törvényhozása még mélyebbre vágta azt a szakadékot, amely már Mohács óta tátong *a magyar lélek és politikai formáink között*. Gömbös Gyulának nem lett volna szabad megelégedni a hídépítés munkájával, le kellett volna rombolnia minden korlátot, amely faji fejlődésünk útjában állott. Hatalmas, országunk minden érdekcsoportját átölelő programja viszont az ő egyéni meggyőződése maradhatott volna, amelyet hatalmával percről-percre úgyszólván válthatott volna. *A népnek azonban nem volt megfelelő a nemzeti egység ideológiája: nem tudott olyan misztikumot adni az országnak, amelyben mindannyian, intelligensek és egyszerű emberek egyformán hittünk volna.* Arra született, hogy megmentse az országot, hogy új ezerévre indítsa el fáját, de szerencsétlenül keréketört pályáján végérvégig egyedül állott. Zsenije, alkotó akarata megtört, mert nem volt senki, aki lángrollobbanthatta volna a Duna-Tisza koldusainak kihült lelkét.

A faji forradalom tehát elmaradt és ráléptünk a nemzeti evolúció sokkal kényelmesebb útjára. A népi vágyak, amelyek mégis megcsillantak az utolsó választásoknál, elhaltak újra, az öntudatos akarás aláhanyatlótt a lelki tudat alá. És itt állunk most, vágyálmainkból kifosztottan, száz és száz keresztút előtt, habozva várva a holnap messiását. Eggyel azonban tisztában kell lennünk: hogy nemzeti reformok többé nem segítenek az ország sorsán, olyan hatalmas lelki átalakulásra, újjászületésre van szükségünk, amely a nyugati fejlődés vastörvényei szerint, bennünket is a magyar for-

mák, a magyar államrendszer és a faji alkotás leíveztet majd el.

Tudom, hogy nagyon sokan lesznek, akik azt szegez-
 zik szembe felfogásunkkal, hogy tartózkodnunk kell
 minden olyan lépéstől, amely fölkavarhatja országunk
 nyugalalmát. Mert mi történik majd akkor, ha Európa
 forrongó tengerében nem mi leszünk a „csend és a
 rend” szigete? Késni fog a revízió, nem leszünk erősek
 akkor, amikor kellene, a nagy leszámolás napján! Én
 csak azt mondhatom, szavaim felelősségének teljes tu-
 datában, hogyha továbbra is így akarunk élni, idegen
 láncokban, tespedve régi dicsőségünk romjain, törté-
 nelmi pályafutásunk végetérhet bármikor. Ne csodál-
 kozzunk azon, ha Rosenberg cikke után, most Göbbels
 lapjában is bennünket támadó cikkeket olvashatunk.
 Van a világnak szeme és mindenki látja, hogy mit
 érünk nemzeti szempontból? Ha erősek lennénk, ha ősi
 katonai szellemünket nem ölte volna ki a zsidó demo-
 krácia polgári ideológiája, ha egy lángban lobogna min-
 den magyar lélek, a németeknek eszük ágába se jutna,
 hogy barátságunkat egy percre is kockára tegyék. Csak
 azt szeretném megkérdezni azoktól a nagy nemzeti
 apostoloktól, akik most annyira támadják Németorszá-
 got, hogy nem viselkednénk-e mi is éppen így, nem
 néznénk-e mi, is új barátok után, ha Németország nem-
 zeti erejét gyöngültni látnánk? *Bajtársaim, meg kell
 érteni végre, — és itt elsősorban a Turul Szövetség je-
 lenlevő vezéreihez intézem szavaimat —, hogy csak ön-
 magunk tudunk segíteni helyzetünkön és senki más.*
 A mai magyarságon pedig csak egy olyan
 nagy lelki forradalom segíthet, amely
 minden idegen szennyet ki fog vetni a
 lelkünk ből és amely majd újból elvezet
 az ősi igazsághoz: a magyar föld és a ma-
 gyár népszerőségéhez.

Mert tisztában kell lennünk azzal is, hogy lelki
 elesettségtől onnan származik, hogy *nemcsak fizikailag*

hagytuk ott a magyar földet, hanem lelkiileg is. Ez a gyökértelessé vált városi intelligencia, amely fékevesztettségében állandóan nemzetközi alapba akar gyökeret eresztetni, csak akkor lesz újból hazánk szellemi vezére, ha szoros, mindent elfeledtető kontaktusba tud lépni a magyar földdel és népével. Nemcsak szociális okokból kell keresnünk a magyar társadalmi rétegek egységét, hanem faji szempontból is. Hiszen, ha egy szép napon Magyarország valamennyi társadalmi rétege megismerné egymást, ha a szétforgácsolódottság nem űzne hamis játékot velünk, borzasztó és kölcsönös hibáink fölismerése okvetlenül egy végső elhatározáshoz vezetne bennünket. Ilyen irányban a mai magyar társadalom azonban nem tesz lépéseket, nem ismerjük egymást és kölcsönösen azt hisszük egymásról, hogy sokat érünk.

A faji egységet csakis a magyar földön át és a magyar föld népével (nem a magyar föld népén át!) lehet létrehozni. Ez még nem jelenti azt, hogy eltérve a többi külföldi faji forradalomtól, mi lefelé egyenlítőnk ki társadalmunk feszültségét, sőt! *Az az igazi szocializmus, amely fölemel és nem az, amely leszáll a társadalmi nyomor mélyébe, hogy „testvéri kezet nyújtson” a munkásnak vagy a parasztnak. Ideológiájukat, az ösztöneikben még élő magyar fajiságot kell magunkévá tenni.*

Azt mondják — és ezt már megemlítettem szentesi beszédemben is —, hogy mi éppen annyi kárt fogunk okozni a nagy magyar gondolatnak, népünk faji öntudatosításával, mint annak idején Kossuth Lajos szabadságharca. Azt mondják, hogy mi lesz majd a szlovákokkal, a szerbekkel, a románokkal, ha a magyarság faji öntudatra ébred és közösségi eszméjének az érdekében kíván majd dolgozni, mi lesz majd akkor? Mint negyvennyolcban, mondják, most is majd ellenünk fog fordulni Nagy-Magyarország minden nemzetisége és a történelmi Magyarországot nem lehet visszaszerezni soha! Hát legyenek nyugodtak ezek a túlságosan nem-

zetközi eszményekért hevülő konkolyhintők: ezt az országot csakis úgy lehet megmenteni, hazánk határait csakis úgy lehet kiterjeszteni egy szép napon, ha önmagunkban lesz annyi erő, annyi faji öntudat, hogy minden hátsó gondolat nélkül tudjunk kezét nyújtani a tótnak, az oláhnak és a szerbnek! *A régi magyarság tévelygő bécsi nemzetiségi politikája helyett faji öntudatunk birtokában a gazdasági okok által adott együttélés szükségét fogjuk majd keresni és ezt tudni fogják azok is, akik velünk együttműködni kívánnak. A másik vádra, amely szerint a magyarság faji öntudatosodása, a még ma is liberális társadalom faji forradalma a nemzetiségeinknél is faji öntudatosodást fog kiváltani, csak az a válaszom, hogy mint negyvennyolc előtt is, az összes középeurópai nép sokkal erősebb faji öntudattal rendelkezik, mint mi és így faji öntudatosodásunk inkább a védelem fegyverét szolgálja.*

Kedves Bajtársaim — mielőtt beszédem végső konklúziójához elérkeznék, — egy nagyon fontos tényezőre kell még fölhívnom a figyelmeteket. Négy magyar nép él Közép-Európában: megfelelő faji politika hiányában, mind a négy, külön államtömbben élő magyar fajtöredék más és más szellemi életet él. *A csonkaország népének más a nemzeti, társadalmi, erkölcsi, családi felfogása, mint a Felvidék magyarságának. A Felvidék magyar tömegei pedig ugyancsak különböző életfelfogással rendelkeznek, mint az Erdély vagy a Délvidék magyarjai. Nem szabad azt hinnünk, hogy egy esetleges revízió esetén pillanatok alatt változik át a napról-napra beljünk idegződött idegen lélek. És nem szabad elfelejtenünk azt se, hogy a revízió kés-
het is ésmi történik majd akkor, ha az idegenbe szakadt faj testvéreink egészen más koncepciót fogadnak el, mint mi? Megfelelő összekötő kapcsok hiányában örökre leválhatnak az egykor egységes faji tömbünk-ről. *Csonkaország történelmi feladata, hogy a határon túl élő magyar tömegek magyarságát megőrizze:**

*éppen azért, még akkor is szükségünk lesz faji átalakuláshoz vezető mozgalomra, ha bennünket esetleg a nemzeti reformok is ki tudnának elégíteni. Egy olyan mindent és mindenkit átfogó faji gondolatra, ideológiára van tehát szükségünk, amely lényünk ösztönös igazságában gyökerezik és amelyet ennek folytán magáévá tehet majd az egész magyarság. Emlékezzünk csak vissza Hitler forradalmára! Nem sikkadt el a német határok nál, a hitlerizmus nemcsak a birodalom faji forradalma volt, hanem a földkerekség minden németjéé is. A hitlerista ideológia előtt nemcsak bent, a független és szabad német birodalom keretei között élt száz rétegre szakadva a németiség, hanem a külföldön is. Csehországban éppen olyan vad pártharcok törték össze a germán erőt, mint Lengyelországban. Amikor pedig a hitlerista ideológia megszerezte a germán nép többségét, a külföldi németek is egy táborba sorakoztak, „náci terror” nélkül is, a faji egység tudatában. Hitler nem hozott határrevíziót a germánságnak, a vas-sorompók azonban már ma se választják el a németeket egymástól, mert ugyanazon faji öntudat és ideológia, hit és akarás birtokában, csak azért élnek és küzdenek. Nekünk pedig, a békék által leginkább sújtott fajnak elsőrendű kötelességünk volna az, hogy *ugyanígy, de magyar faji vonalon egy irányba állítsuk az ezer felé szakadó népünket.**

Előadásomat összefoglalva, tehát *azért van szükségünk gyökeres lelki átalakulásra, mert nemcsak ősi életünk formái, nemzeti életünk és államrendszerünk züllettek le, hanem önmagunk is, a magyar nép! Formákon át nem lehet életet önteni a tartalomba, a tartalom, a lélek adhat csak új formákat. Nemcsak a szociális igazságtalanságok, az idegen gazdasági hierarchia, az állami élet dekadenciája miatt kell élni és dolgozni a faji forradalomért, hanem önmagunk elesettsége miatt is. Az államrendszerünk faji formáinak visszaállítása csak akkor lesz értékes nemzeti jövőnk szempontjából, ha mi, a magyar nép is megfelelünk ősi küldetésünk egyet-*

len céljának, ha képesek leszünk új erőt adni a magyar múltnak! De hiába hoznak mindaddig reformtörvényeket, hiába hajtják végre a föld-, a bank-, a társadalmi reformokat, hiába adnak új, életképes formákat életünknek, amíg lelkünk az ezeréves átok idegen szennyében fog úszni! *Idealista, jövőjéért dolgozni kész magyarságra van szükség!*

Csendesen, lépésről-lépésre kell végrehajtani a magyar lelkek forradalmát. *Tanítani, nevelni kell a népet! Faji öntudatot önteni a polgári osztályok nemzetközi lelkébe, hitet vinni mindenüvé és mindenkinek, ez a mi célunk.* És ha egyszer megindul a lelki forradalom, az átalakult, ősiségében is új, fejlődőképes nép irtózva törni majd össze bilincseit, amelyeket liberális szabadságnak, nyugati felvilágosultságnak, szabadversenynek, ősi alkotmánynak hirdet a mai közélet hipokratizmusa. A magyar politikai formák, az államrendszer kialakításába nem folyhatunk be, mert egyenlő volna a „politizálással”. Főadatunk az államrendszer lelkének, a magyar népnek a nevelése!

Kedves Bajtársaim! Most már joggal kérdezhetitek, hogy tulajdonképpen milyen ideológiával, milyen meggyőződéssel induljunk el nagy utunkra? Programot adni nem akarunk, nem is adtunk sehol. Az elméleti alapon kidolgozott programok megbuktak eddig mindenütt és ha most, mégis felolvasok egy ideológia-tervezetet, nem azért teszem, hogy egyenes utat mutassak, amelyről letérni nem szabad! Ez a pár pont, amely mégis felöleli egész meggyőződésünket, csak kiindulási alapul szolgálhat. Vita tárgyává, vizsgálat tárgyává kell tenni! Az első a magyar intelligencia, a Turul Szövetség feladata, a másik a magyar nép megértését tételezi fel. Látnunk kell, hogy mennyiben felel meg ez az ideológia a magyar népi vágyaknak és ha úgy látjuk majd, hogy egyes részeit át kell alakítani, nem riadunk vissza az olyan célok megtagadásától, amelyek nem felelnek meg népi kívánalmainknak! A program, amelyet én állítottam össze, nem mond újat, csak arra törekszik,

hogy régi, faji kereteinket alkalmazza a mában a holnapért!

íme:

Mozgalmunk harcot hirdet minden olyan közjogi eszme vagy állami berendezkedés ellen, amely az egyetemes magyar fajközösség szabad akaratának korlátozását vagy kisémmizését célozná.

Célunk az ősi árpádházi államrendszer visszaállítása.

összhangot kívánunk teremteni a magyar faj történelmi törekvései és az összes, Trianon előtt az államiságunkba tartozó nemzetiségeink érdekei között.^f

Igazságos, népi érdekeket védő társadalmi rendszert kívánunk.

Részletes ideológiánk a következő:

1. *Küzdünk a nemzeti királyság visszaállításáért, mert véleményünk szerint ez az ősi államforma felel meg a magyarságnak.*

2. *Nemzeti jogaink hathatósabb védelmére szükségesnek tartjuk a nádori intézmény visszaállítását is.*

3. *Felfogásunk szerint egyedül az ezeréves múlttal rendelkező, teljes önkormányzattal bíró vármegyerendszer biztosíthatja ősi államformánk népi jellegét.*

4. *A népi vármegye nemcsak a magyar faj politikai, társadalmi és gazdasági jogait biztosítaná, hanem a velünk állami sorsközösséget vállaló népek nyelvi és kulturális jogait is garantálná.*

5. *A magyar nemzet törvényhozói hatalmát a népi vármegyék keretén belül választott alsó- és felsőházi képviselők által gyakorolná. Az országgyűlés alsóháza a vármegyék politikai és társadalmi érdekeit képviselő követeket gyűjtene össze, a felsőház pedig az egyes vármegyék gazdasági szövetkezetei által választott képviselők törvényhozó testülete lenne.*

6. Minden vármegye egyúttal a falusi, községi, városi, illetőleg a munkás, az agrár, a kereskedő és iparos stb. szövetkezetek és kamarák központi szerve lenne.

7. Nézetünk szerint oda kell hatni, hogy csak az a magyar állampolgár gyakorolhasson politikai és gazdasági jogokat, aki valamilyen vármegyei közösségbe tartozik.

8. Olyan földreformra van szükség, amely a szövetkezetek kiépítése után hatványozó erőt jelentene a magyar nemzetgazdasági életben. Véleményünk szerint, az a magyar földpolitika feladata, hogy visszaadja a földet a magyarság birtokába és hogy az új birtokeloszlás ne adjon okot szociális igazságtalanságra.

9. Szükségesnek tartjuk a munkáskérdés közjogi rendezését, hogy intézményes védelemben részesüljenek e rendkívül fontos társadalmi rétegünk érdekei is.

10. Végül elengedhetetlennek tartjuk a zsidó probléma rendezését is.

Kedves Bajtársaim! A jövő fogja eldönteni, hogy egyszerű elgondolás marad-e ez a program, vagy egyes részei átmennek a valóságba is. Azért tettem a vármegyét ideológiánk kiindulási pontjává, mert ez az egyetlen alkotmányos, történelmi múltú közjogi keretünk, amely rugalmassága folytán alkalmas lesz új szükségletek kielégítésére is. A német újjászületés visszahozta a régi germán közjogi egységeket, ugyanígy az olasz is, amikor a korporációk történelmi kereteibe öntötte új államrendszere alapjait.

Most, amikor bezárom beszédemet, csak arra kérek benneteket, hogy továbbra is lankadatlan erővel, hittel és komoly akarással küzdjétek társadalmunk magyar megújulásáért. Nem hiszem, hogy bárki is meggátoljon munkánkban, hiszen távol maradtunk a pártpolitika harcaitól, távol a mindennapi élet csatáitól, csak egyet akarunk: békét a magyarok között!

A faji öntudat, a szociális szeretet és a kölcsönös nemzetiségi megbecsülés békéjét!

*Új Magyarországra új magyarságért, — hajrá,
Turul!*

A beszédet gyorsírással jegyezte *Badics László*, a Magyar Távirati Iroda munkatársa.

Budapest, 1936. december 10.